

slutning har faaet Regeringernes Anerkendelse ved Genferkonventionerne af 22. August 1864 og 6. Juli 1906, ligesom det her i Landet ved en Overenskomst med Forsvarsministeriet er bestemt, at „Det Røde Kors“ under en Mobilisering eller Krig skal fremskaffe det til Øjemedet fornødne Hjelpepersonale og Materiel og overfor Ministeriet garantere for Anvendeligheden af det frivillige Personal og Materiel. For at fremskaffe det første har „Det Røde Kors“ samlet en Stab af fuldt uddannede Sygeplejersker, der under Fredstid fungerer som private Sygeplejersker, men med Forpligtelse til at møde uopholdeligt til Tjeneste for Militæretaterne ved Mobilisering. Disse Sygeplejersker, der alle er fuldt uddannede, staar saaledes i Farens Stund straks til Raadighed. Ganske vist er det sandsynligt, at mange private Sygeplejersker ogsaa vil tilbyde Hjælp og blive antaget med „Det Røde Kors“s Samtykke og under dets Ansvar, men en Tilgang af disse vil dog kun kunne ske efterhaanden, og man vil neppe altid sikkert kunne gøre Regning paa dem. Ved en Mobilisering vil Antallet af Sygeplejersker, der skal anvendes til militæres Pleje, blive meget stort. Ved Justitsministeriets Bestemmelse er derfor de med Statsstøtte uddannede Landsygeplejersker forpligtede til under Mobilisering at stille sig til Disposition. Det vil dog i mange Henseender være vanskeligt at disponere over disse, idet derved den civile Befolkning under uheldige Forhold vil blive berøvet deres Tjeneste. Selv om man imidlertid regner med Tilgang af disse Landsygeplejersker, selv om man regner med rigelig Tilgang af fuldt uddannede private Sygeplejersker sammen med „Det Røde Kors“s Søstre, vil der dog blive Mangel paa kyndig Hjælp til syge og saarede. I Erkendelse heraf har „Det Røde Kors“ søgt at skaffe et Korps af frivillige Kvinder, der ved en Uddannelse i Nødhjælp (Samaritergerning) og senere en kort Tjenestetid som Hjelperse paa et Hospital har lært saa megen Sygepleje, at de vil være en meget væsentlig Støtte paa et Hospital.

En væsentlig Ting under en Krig er en øjeblikkelig Hjælp til de saarede og en hurtig Transport tilbage til det Sted, hvor den endelige Behandling af den saarede kan finde Sted. Dertil haves ganske vist det militære Sanitet, men det er i hele Verden erkendt, at dette ikke uden Hjælp paa tilfredsstillende Maade kan magte sin Opgave. „Det Røde Kors“ har derfor uddannet en saakaldt Krigskolonne, bestaaende af Mænd, som er fritagne for Værnepligt, der har faaet Uddannelse i Anlæggelse af Nødforbindinger og i Transport af saarede, og som har forpligtet sig til uniformerede og udstyrede som Hærens Sanitetspersonale at møde ved Hæren og rykke ud med denne.

„Det Røde Kors“ har endvidere saavel med Krig som med Fred for Øje saavel i København som ud over Landet uddannet saakaldte Samariter, saavel mandlige som kvindelige, der er oplærte i at yde tilskadekomne og syge den første Hjælp til Lægens Ankomst og i Transport af syge og tilskadekomne. Denne Virksomhed er i de sidste Aar yderligere forøget ved Dannelsen af Arbejdersanitetskolonner, ved hvilke man haaber at kunne skaffe de paa Fabrikker eller Arbejdspladser tilskadekomne øjeblikkelig kyndig Hjælp. Denne Bevægelse har vundet udtelt Tilslutning saavel hos Arbejdsgivere som hos Arbejdere.

De nuværende urolige Forhold i Udlandet, der blandt andet har medført Indkaldelsen af Sikringsstyrken og forskellige andre militære Foranstaltninger, har ogsaa ført med sig, at „Det Røde Kors“ har maattet træffe Foranstaltninger for at kunne opfylde de Krav, som Overenskomsten med Krigsbestyrelsen paalægger det, og dette har ikke kunnet ske uden væsentlige Udgifter. Fremdeles har det danske „Røde Kors“ efter Opfordring fra det internationale „Røde Kors“ i Genf maattet overtage det Hverv at danne Forbindelsen mellem fangne Russere og Tyske og deres Familier. Dette Arbejde er umaadelig stort og vil foraarsage store Udgifter, men det kan allerede nu siges, at mange af de Lidelser, som Krigen medfører, der- ved lindres.

Det er klart, at den mangesidige Virksomhed, som ovenfor er skitseret, ikke kan udfoldes og vedligeholdes uden betydelige Pengemidler, men „Det Røde Kors“ har kun smaa Midler til sin Raadighed, og da en Inddragen af Statstilskuddet i væsentlig Grad vil formindske „Det Røde Kors“s Indtægter, andrager Foreningen om et Statstilskud paa Finansloven for 1915—16.

Da Sagen er afgjort ved Finansloven, gør *Udvalget* ikke Indstilling.